EUROOPA KOHTU OTSUS (esimene koda)

29. juuli 2010 *

Kohtuasjas C-54/09 P,

mille ese on Euroopa Kohtu põhikirja artikli 56 alusel 6. veebruaril 2009 esitatud apellatsioonkaebus

Kreeka Vabariik, esindajad: I. Chalkias ja M. Tassopoulou, kohtudokumentide kättetoimetamise aadress Luxembourgis,

hageja,

teine menetlusosaline:

Euroopa Komisjon, esindajad: H. Tserepa-Lacombe ja F. Jimeno Fernández, kohtudokumentide kättetoimetamise aadress Luxembourgis,

kostja esimese astme kohtus,

* Kohtumenetluse keel: kreeka.

EUROOPA KOHUS (esimene koda),

koosseisus: koja esimees A. Tizzano, kohtunikud A. Borg Barthet (ettekandja), M. Ilešič, M. Safjan ja M. Berger,

kohtujurist: J. Kokott,
kohtusekretär: R. Grass,

olles 18. märtsi 2010. aasta kohtuistungil ära kuulanud kohtujuristi ettepaneku,

on teinud järgmise

otsuse

1 Kreeka Vabariik palub oma apellatsioonkaebuses tühistada Euroopa Ühenduste Esimese Astme Kohtu 11. detsembri 2008. aasta otsus kohtuasjas T-339/06: Kreeka *vs.* komisjon (EKL 2008, lk II-3525, edaspidi „vaidlustatud kohtuotsus"), millega kohus jättis rahuldamata tema hagi nõudega tühistada komisjoni 4. oktoobri 2006. aasta otsus 2006/669/EÜ, millega määratakse kindlaks liikmesriikide lõplikud eraldised teatava arvu hektarite jaoks 2006. eelarveaastaks viinamarjaistanduste ümberkorraldamiseks

ja muutmiseks nõukogu määruse (EÜ) nr 1493/1999 alusel (ELT L 275, lk 62; edaspidi „vaidlusalune otsus”).

Õiguslik raamistik

Määrus (EÜ) nr 1493/1999

2 Nõukogu 17. mai 1999. aasta määruse (EÜ) nr 1493/1999 veinituru ühise korralduse kohta (EÜT L 179, lk 1; ELT eriväljaanne 03/26, lk 25) artiklis 14 on sätestatud:

„1. Komisjon teeb liikmesriikidele esialgsed aastaeraldused objektiivsete kriteeriumide alusel, milles võetakse arvesse eriolukordi ja -vajadusi ning jõupingutusi, mida tuleb teha kava eesmärke silmas pidades.

2. Esialgseid eraldusi kohandatakse tegelike kulude ja liikmesriikide esitatud prognoositud kulude alusel, arvestades kava eesmärki ja olemasolevaid vahendeid.

3. Raha jaotamisel liikmesriikide vahel võetakse asjakohaselt arvesse ühenduse viinamarjakasvatusala suhtelist suurust kõnealuses liikmesriigis.

[…]”.

Määrus (EÜ) nr 1227/2000

3 Komisjoni 31. mai 2000. aasta määruse (EÜ) nr 1227/2000, milles sätestatakse määruse (EÜ) nr 1493/1999 üksikasjalikud rakenduseeskirjad tootmisvõimsuse puhul (EÜT L 143, lk 1; ELT eriväljaanne 03/29, lk 116), selle 2006. eelarveaastal kohaldatava redaktsiooni (edaspidi „määrus nr 1227/2000") artiklis 16 on sätestatud:

„1. Liikmesriigid edastavad komisjonile igal aastal hiljemalt 10. juuliks ümberkujundamis- ja muutmissüsteemi kohta:

a) tegelike kulude aruande käesoleva majandusaasta 30. juuni seisuga ja asjakohase üldpindala kohta;

b) tõendatud kulude aruande käesoleva majandusaasta 30. juuni seisuga ja asjakohase üldpindala kohta;

c) taotlused jooksva eelarveaasta kulude täiendavaks rahastamiseks väljaspool määruse (EÜ) nr 1493/1999 artikli 14 lõike 1 kohaselt tehtavaid rahaeraldisi ning iga juhu puhul asjaomase üldpindala;

d) järgnevate eelarveaastate korrigeeritud kuluprognoosid ja asjaomased üldpindalad kuni ümberkujundamis- ja muutmiskavade rakendamiseks ette nähtud perioodi lõpuni kooskõlas igale liikmesriigile tehtud eraldisega.

2. Ilma et see piiraks eelarvedistsipliini üldeeskirjade kohaldamist ning juhul, kui vastavalt lõikele 1 liikmesriikide poolt komisjonile esitatav teave on puudulik või kui tähtajast ei ole kinni peetud, vähendab komisjon ajutiselt põllumajanduskulude arvestuse kande alusel tehtavat ettemakset kindla summa võrra."

4 Määruse nr 1227/2000 artikkel 17 sätestab:

„1. Iga liikmesriigi puhul rahastatakse teataval majandusaastal tegelikult kantud, tõendatud ja deklareeritud kulutusi artikli 16 lõike 1 punktide a ja b alusel komisjonile teatatud summade piires, tingimusel et kõnealused summad ei ületa kokku määruse […] nr 1493/1999 artikli 14 lõike 1 kohaselt liikmesriikidele eraldatud summat.

[…]

3. Liikmesriikide artikli 16 lõike 1 punkti c kohaselt tehtud taotlused kiidetakse heaks proportsionaalselt, kasutades summasid, mis jäävad alles pärast seda, kui määruse […] nr 1493/1999 artikli 14 kohaselt liikmesriikidele eraldatud kogusummast on lahutatud kõikide liikmesriikide poolt artikli 16 lõike 1 punkti a kohaselt teatatud ja artikli 16 lõike 1 punkti b kohaselt deklareeritud summade kogusumma. Komisjon teatab liikmesriikidele pärast 30. juunit nii ruttu kui võimalik, millises ulatuses saab taotlused rahuldada.

4. Olenemata lõigetest 1 ja 2, kui artikli 16 lõike 1 punkti a kohaselt teatatud üldpindala on määruse […] nr 1493/1999 artikli 14 lõike 1 kohaselt liikmesriigile eelarveaasta jaoks tehtud eralduses märgitud hektarite arvust väiksem, rahastatakse kõnealuse

eelarveaasta puhul deklareeritud kulud ulatuses, mis võrdub teatatud üldpindala ja hektari kohta saadava keskmise toetuse korrutisega; see arv saadakse määruse […] nr 1493/1999 artikli 14 lõike 1 kohaselt liikmesriigile eraldatud summa ja eeldatava hektarite arvu suhtest.

See summa ei tohi ühelgi juhul olla suurem artikli 16 lõike 1 punkti a kohaselt deklareeritud kuludest.

Käesoleva lõike rakendamiseks kohaldatakse teatatud üldpindala osas eelarveaasta jaoks tehtud eraldises esinevaga võrreldes 5-protsendilist hälvet.

Selle lõike alusel rahastamata jäänud summasid ei saa kasutada lõike 3 kohaldamisel.

[…]

8. Viited teatavale eelarveaastale on viited liikmesriikide poolt 16. oktoobrist kuni järgmise aasta 15. oktoobrini tehtud tegelikele maksetele.

[…]”.

Määrus (EÜ) nr 1258/1999

5 Nõukogu 17. mai 1999. aasta määruse (EÜ) nr 1258/1999 ühise põllumajanduspoliitika rahastamise kohta (EÜT 1999, L 160, lk 103; ELT eriväljaanne 03/25, lk 414) artikli 5 lõige 1 sätestab:

„Artiklites 2 ja 3 osutatud kulutuste katmiseks vajalikud rahalised vahendid annab komisjon liikmesriikidele ettemaksetena võrdlusperioodil tehtud kulutuste põhjal.

[…]”.

6 Selle määruse artikli 7 lõike 2 kohaselt:

„Komisjon teeb igakuiste ettemaksete kohta otsuse akrediteeritud makseasutuste tehtud kulutuste põhjal.

Oktoobrikuu kulutused kantakse oktoobrikuu arvele, kui need on tehtud 1. oktoobrist kuni 15. oktoobrini, ning novembrikuu arvele, kui need on tehtud 16. oktoobrist kuni 31. oktoobrini. Ettemaksed tehakse liikmesriigile hiljemalt teise kulutuste tegemise kuule järgneva kuu kolmandal tööpäeval.

[…]”.

Vaidluse taust

7 Vaidluse aluseks olevad asjaolud on Üldkohtu poolt esitatud järgmiselt:

„6 Määruse nr 1493/1999 alusel 2006. majandusaastaks (16. oktoobrist 2005 kuni 15. oktoobrini 2006) viinamarjaistanduste ümberkorraldamiseks ja muutmiseks mõeldud eraldiste suunav jaotus määrati kindlaks komisjoni 10. oktoobri 2005. aasta otsusega 2005/716/EÜ, millega määratakse kindlaks liikmesriikide eraldiste suunav jaotus teatava arvu hektarite jaoks 2005/06. veiniaastaks nõukogu määruse nr 1493/1999 alusel (ELT 2005, L 271, lk 45). Selle otsuse lisa kohaselt kinnitati Kreekale määratud eraldiste suunava jaotuse suuruseks 8 574 504 eurot 1 249 hektari kohta.

7 Eraldiste saamiseks esitasid Kreeka ametivõimud 10. juulil 2006 komisjonile määruse nr 1493/1999 artikli 14 ja määruse nr 1227/2000 artikli 16 kohase kulude aruande 2006. majandusaastal Kreeka viinamarjaistanduste ümberkorraldamise ja muutmise kohta. Selle aruande kohaselt oli asjaomaste kulude kogusumma 6 829 204,46 eurot ning sellele vastav üldpindala 788,002 ha.

8 Kreeka ametivõimud saatsid 22. septembril 2006 komisjonile kirja, milles nad teavitasid andmete elektroonilisel sisestamisel tekkinud veast ning sellest, et arvessevõetav pindala on 1 102,271 ha. Kreeka ametivõimud täpsustasid, et see pindala vastab 10. juuli 2006. aasta kirjale lisatud tabelis esitatud üldpindala suurusele, ja tegid paranduse, et 30. juuniks 2006 Kreeka viinamarjaistanduste

ümberkorraldamiseks ja muutmiseks tegelikult tehtud kulud puudutavad 10. juuli 2006. aasta kirjale lisatud tabelis esitatud üldpindala 1 085,391 ha, ja tegid paranduse, et 30. juuniks 2006 Kreeka viinamarjaistanduste ümberkorraldamiseks ja muutmiseks tehtud kulutused puudutavad pindala 16,88 ha. Kreeka ametivõimud kordasid ka, et kogukulu oli 6 829 204,46 eurot.

9 Kreeka ametivõimud esitasid ka 26. septembril 2006 veinituru korralduskomitee 890. koosolekul komisjonile uuesti oma taotluse parandatud andmete arvessevõtmise kohta. Komisjon lükkas Kreeka ametivõimude taotluse suuliselt tagasi, märkides et parandatud andmed esitati liiga hilja.

10 Komisjon võttis 4. oktoobril 2006 vastu [vaidlusaluse] otsuse […]. Samal päeval kohtus komisjoni esindaja Kreeka ametivõimude esindajaga ja selgitas neile, et tähtaegade tõttu ei ole võimalik rahuldada nende taotlust võtta arvesse 22. septembril 2006 teatatud andmed.

11 Kreeka ametivõimud saatsid 16. oktoobril 2006 komisjonile kirja, milles taotlesid vaidlustatud [vaidlusaluse] otsuse lisa muutmist. Komisjon ei rahuldanud seda taotlust."

Menetlus Üldkohtus ja vaidlustatud kohtuotsus

8 Üldkohtu kantseleisse 30. novembril 2006 saabunud avaldusega esitas Kreeka Vabariik hagi, milles palus tühistada või muuta vaidlusalust otsust osas, mis puudutab Kreeka viinamarjaistanduste ümberkorraldamiseks ja muutmiseks ettenähtud eraldist nii, et selles oleks arvesse võetud parandatud statistilist teavet, mis saadeti komisjonile 22. septembril 2006 ning et Kreekale eraldataks vastavad summad.

9 Kreeka Vabariik põhjendas Üldkohtus oma hagi viie väitega, mis tuginesid määruse nr 1227/2000 artikli 16 lõikes 1 esitatud tähtaja soovituslikkusele, lojaalse koostöö põhimõtte rikkumisele, hea usu ja hea halduse põhimõtete rikkumisele, proportsionaalsuse põhimõtte ja tõhususe põhimõtte rikkumisele.

10 Vaidlustatud kohtuotsusega jättis Üldkohus nimetatud hagi rahuldamata.

11 Seoses esimese väitega leidis Üldkohus vaidlustatud otsuse punktis 25, et määruse nr 1227/2000 artikli 16 lõike 1 sõnastusest ja kogu määruse ülesehitusest ning eesmärgist ilmneb, et selles artiklis sätestatud tähtaeg on kohustuslik.

12 Sellega seoses on nimetatud kohtuotsuse järgmises punktis eelkõige märgitud, et kõne all oleva tähtaja siduvuse kinnitamiseks ei ole väljendi „lõplik tähtaeg" lisamine vajalik.

13 Järgnevalt leidis Üldkohus, et asjaolu, et määruse nr 1227/2000 artikli 16 lõike 1 kolm keeleversiooni sätestavad, et liikmesriigid edastavad komisjonile igal aastal „hiljemalt" 10. juuliks selles sättes loetletud andmed, ei anna sellele sättele teistsugust tähendust kui teised keeleversioonid.

14 Samuti leidis ta, et tähtaja siduvust kinnitab selle tähtaja ülesanne viinamarjaistanduste ümberkorraldamise ja muutmise süsteemi raames ning eesmärk, mille saavutamiseks määruse nr 1227/2000 artikli 16 lõikes 1 nimetatud tegelike kulude aruanne asjakohase üldpindala kohta esitatakse ja mille jaoks selle süsteemi raames see tähtaeg on mõeldud.

15 Sellega seoses leidis Üldkohus vaidlustatud kohtotsuse punktis 29, et määruse nr 1227/2000 artikli 16 lõikes 1 esitatud tähtaeg on mõeldud määruse nr 1493/1999 artikli 14 lõigetes 1 ja 2 ette nähtud eraldiste tõhusaks määramiseks nii, et tähtaega, millal liikmesriigid peavad igal aastal esitama komisjonile asjaomase teabe, tuleb järgida selleks, et määruse nr 1493/1999 artikli 14 lõikes 1 ette nähtud eraldiste suunav jaotus kohandada vastavaks eelkõige tegelikele kuludele nimetatud määruse artikli 14 lõigete 1 ja 2 alusel.

16 Samuti on vaidlustatud kohtuotsuse punktides 30–32 märgitud, et 10. juuli tähtpäev, mis on seotud sama aasta 15. oktoobri tähtpäevaga, on määratud selleks, et anda komisjonile piisavalt aega määruse nr 1493/1999 artikli 14 lõikes 2 ette nähtud lõplike eraldiste kindlaksmääramise otsuse vastuvõtmiseks ja avaldamiseks enne majandusaasta lõppu.

17 Lisaks leidis Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 33–35, et selleks, et liikmesriigid jõuaksid teha enne majandusaasta lõppu viimased maksed, mis on seotud määruse nr 1227/2000 artikli 16 lõike 1 alusel teatatud kuludega, ja jõuaksid komisjonilt nende eest kätte saada tagasimaksed vastavalt selle majandusaasta eelarves ettenähtud eelarveridadele, on käsitletavate sätete kasuliku mõju saavutamiseks vajalik, et asjaomaseks majandusaastaks liikmesriikidele lõplike eraldiste kindlaksmääramise otsus tehtaks enne selle majandusaasta lõppu, st 15. oktoobriks.

18 Järgnevalt leidis Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 39, et määruse nr 1227/2000 artikli 16 lõikes 1 ette nähtud tähtaja siduvuse või mittesiduvuse osas ei ole võimalik järeldusi teha selle artikli lõike 2 alusel, viimane puudutab asjaomase liikmesriigi poolt puudulike andmete esitamise korral või nende esitamise tähtaja järgimata jätmise korral tekkivaid tagajärgi.

19 Lisaks lükkas Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 41 tagasi Kreeka Vabariigi argumendi, mille kohaselt kinnitab määruse nr 1227/2000 artikli 17 lõige 1 määratud tähtaja soovituslikkust, kuna selle sättega kehtestatakse põhimõte, et komisjon peab rahastama liikmesriikide tegelikult tehtud kulud, mis osutab liikmesriikide võimalusele parandada nende tehtud vigu pärast iga-aastast 10. juuli tähtpäeva. Sellega seoses leidis Üldkohus pärast seda kui ta oli märkinud, et määruse nr 1227/2000 artikli 17 lõige 1 puudutab asjaomase majandusaasta osas teatatud, tegelikult tehtud ja väljamakstud kulude rahastamist, ning mitte ainult tegelikult tehtud kulude rahastamist, et see argument ei ole tulemuslik, kuna see põhineb selle sätte tsitaadil, mis ei ole täielik.

20 Vaidlustatud kohtuotsuse punktides 50–60 lükkas Üldkohus tagasi hagi teise ja kolmanda väite, milles Kreeka Vabariik väitis sisuliselt, et kuna tema poolt komisjonile enne määruse nr 1227/2000 artikli 16 lõikes 1 esitatud tähtaega edastatud andmed olid ilmselgelt ekslikud, oleks komisjon pidanud lojaalse koostöö, hea usu ja hea halduse põhimõtete alusel lähtuma pärast nimetatud tähtaega esitatud parandatud andmetest.

21 Pärast seda kui Üldkohus leidis, et Kreeka Vabariigi ametivõimude 10. juulil 2006 komisjonile esitatud andmete ekslikkus ei olnud mingil moel ilmne, järeldas ta sellest tulenevalt, et Kreeka Vabariigi argumendid põhinesid valel faktilisel eeldusel.

22 Lisaks otsustas Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 58, et arvestades seda, et määruse nr 1227/2000 artikli 16 lõikes 1 esitatud tähtaeg on siduv, ei ole liikmesriigil õigust nõuda komisjonilt pärast seda tähtaega teatatud andmete arvessevõtmist. Järgnevalt täpsustas ta selle kohtuotsuse punktis 59, et kuigi liikmesriigi poolt hilinenult esitatud andmete arvessevõtmine ei ole siiski täielikult välistatud, võib komisjon keelduda selliste andmete arvessevõtmisest, kui see võib takistada liikmesriikidele asjaomase majandusaasta kohta lõplike eraldiste kindlaksmääramise otsuse tähtaegset vastuvõtmist. Üldkohus järeldas sellest, et komisjon ei rikkunud viidatud põhimõtteid, otsustades, et ta ei võta parandatud andmeid arvesse, kuna Kreeka Vabariik esitas parandatud andmed alles 22. septembril 2006, see on enam kui 2 kuud pärast esialgsete väidetavalt ekslike andmete esitamist, ja vaid kolm nädalat enne asjaomase otsuse tegemise lõpptähtaega, mis on 15. oktoober 2006.

23 Üldkohus lükkas samuti tagasi Kreeka Vabariigi esitatud neljanda väite, mis tugines proportsionaalsuse põhimõtte rikkumisele.

24 Esiteks leidis ta vaidlustatud kohtuotsuse punktis 66, et vastupidi Kreeka Vabariigi argumendile, mille kohaselt rikkus komisjon proportsionaalsuse põhimõtet sellega, et määras talle *ne bis in idem* põhimõttega vastuolus kahekordse karistuse, kui ta kohaldas kumuleeruvalt määruse nr 1227/2000 artikli 16 lõiget 2 ja artikli 17 lõiget 4, ei ilmne vaidlusalusest otsusest, et komisjon oleks Kreeka Vabariigi suhtes selle määruse artikli 16 lõiget 2 kohaldanud.

25 Järgnevalt lükkas Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 69–75 tagasi Kreeka Vabariigi argumendi, mille kohaselt rikkus komisjon proportsionaalsuse põhimõtet, kuna määras Kreeka ametivõimude infotehnoloogilise vea eest ebaproportsionaalse karistuse.

26 Üldkohus lükkas tagasi ka viienda väite, mis tugines tõhususe põhimõtte rikkumisele.

27 Pärast seda kui Üldkohus oli meenutanud, et kehtestatud siduv tähtaeg võimaldab komisjonil teha otsus liikmesriikidele lõplike eraldiste kindlaksmääramise kohta enne asjaomase majandusaasta lõppu, tegi ta selle põhjal vaidlustatud otsuse punktis 79 järelduse, et siduva tähtaja kohaldamine ja keeldumine võtta arvesse liikmesriigi poolt pärast selle tähtaja möödumist esitatud andmeid ei kahjusta määruse nr 1493/1999 artiklite 11, 13 ja 14 ning määruse nr 1227/2000 artiklite 16 ja 17 sätete kasulikku mõju, isegi kui selle tagajärg on asjaomasele liikmesriigile antava toetuse vähendamine.

Poolte nõuded

28 Kreeka Vabariik palub Euroopa Kohtul:

– tunnistada apellatsioonkaebus vastuvõetavaks;

– tühistada vaidlustatud otsus;

– rahuldada hagis esitatud nõuded;

– mõista kohtukulud, sealhulgas nii apellatsioonimenetluse kui Üldkohtumenetluse kohtukulud välja komisjonilt.

29 Komisjon palub Euroopa Kohtul:

– jätta apellatsioonkaebus vastuvõetamatuse ja põhjendamatuse tõttu rahuldamata;

– mõista kohtukulud välja Kreeka Vabariigilt.

Apellatsioonkaebus

30 Kreeka Vabariik esitab oma apellatsioonkaebuse toetuseks kolm väidet, mis tuginevad vastavalt määruse nr 1227/2000 artikli 16 lõigete 1 ja 2 ning artikli 17 väärale tõlgendamisele, paljude õiguse üldpõhimõtete ulatuse valele tõlgendamisele ja vastuolulisele põhjendusele Üldkohtu poolt.

Esimene väide, mis tugineb määruse nr 1227/2000 artikli 16 lõigete 1 ja 2 ning artikli 17 väärale tõlgendamisele

Poolte argumendid

31 Kreeka Vabariik heidab Üldkohtule ette määruse nr 1227/2000 artikli 16 lõigete 1 ja 2 ning artikli 17 väära tõlgendamist, mille üheskoos tõlgendamine tõestab vastupidi sellele, mida leidis Üldkohus, et nimetatud artikli 16 lõikes 1 osutatud tähtaeg on soovituslik.

32 Nimetatud tähtaja soovituslik iseloom tuleneb eelkõige määruse nr 1227/2000 artikli 16 lõikest 2. Kreeka Vabariik väidab sellega seoses, et selle sätte sõnastusest tuleneb, et puudulik teave või teabe esitamine pärast tähtaja möödumist toob kaasa üksnes ettemaksete ajutise kindla summa võrra vähendamise. Nimetatud liikmesriigi sõnul tuleneb eeltoodust, et selle karistuse saab *a posteriori* tagasi võtta, kui asjaomane liikmesriik on enne otsuse, millega määratakse kindlaks liikmesriikidele makstavad lõplikud eraldised, vastuvõtmist esitanud täieliku teabe; sellisel viisil ei kanna ta mingit karistust ning summasid, millele tal on õigus, ei vähendata.

33 Kreeka Vabariigi sõnul on välistatud, et Liidu seadusandja oleks liikmesriikide suhtes, kes esitavad tähtaegade jooksul eksliku teabe, võtnud vastu märksa rangema sätte, kui kohaldatakse nende liikmesriikide suhtes, kes ei ole üldse teavet esitanud või kes on esitanud puuduliku teabe.

34 Samuti tuleneb kõne all oleva tähtaja soovituslik iseloom määruse nr 1227/2000 artikli 17 lõike 1 sõnastusest, mille kohaselt rahastatakse tegelikult tekkinud kulusid ning mitte tekkinud ja deklareeritud kulusid, nagu kinnitas seda Üldkohus. Kreeka Vabariik tuletab sellest liikmesriikidele võimaluse parandada ilmseid sisestamisvigu ja seda ka pärast 10. juuli tähtpäeva.

35 Lisaks väidab ta, et asjaolu, et kreekakeelses versioonis puudub määruse nr 1227/2000 artikli 16 lõikes 1 väljend „hiljemalt", mis teistes keeleversioonides esineb, kinnitab selles sättes osutatud tähtaja soovituslikku iseloomu.

36 Samuti kinnitab sellist tähendust asjaolu, et komisjon tunnistas ka ise, et ta võttis pärast nimetatud tähtaja möödumist esitatud teabe vastu.

37 Komisjon väidab, et apellatsioonkaebuse esimene väide on vastuvõetamatu, kuna see kordab esimeses astmes esitatud argumente.

38 Eelkõige väidab ta, et Kreeka Vabariigi argument, mille kohaselt kinnitab määruse nr 1227/2000 artikli 17 lõige 1 selle sama määruse artikli 16 lõikes 1 osutatud tähtaja soovituslikku iseloomu, tuleb tunnistada vastuvõetamatuks, kuna selle eesmärk on asjaolude uuesti uurimine.

39 Lisaks väidab komisjon, et ainuüksi määruse nr 1227/2000 artikli 16 lõikest 2 ei saa järeldada, et selle artikli lõikes 1 sätestatud tähtaeg on soovituslik, kuna neil sätetel on erinev ülesanne ja eesmärk. Seega kohaldatakse lõiget 2 ainult puuduliku teabe või hilinenud teabe esitamise korral, kuid käesolevas asjas see nii ei ole.

40 Mis puudutab Kreeka Vabariigi argumenti, mis tugineb sõna „hiljemalt" puudumisele kreekakeelses määruse nr 1227/2000 artikli 16 lõike 1 versioonis, siis väidab komisjon, et see on vastuvõetamatu, kuna see nõuab Üldkohtule esitatud hagi uuesti läbivaatamist. Sel alusel väidab ta, et nimetatud sõna puudumine kreekakeelses versioonis ei ole vaidlusaluse tähtaja iseloomu hindamisel tõlgendamise peamiseks elemendiks ning et igal juhul ei tõesta see, et see tähtaeg on soovituslik.

41 Lõpuks väidab komisjon vastuseks argumendile, mille kohaselt tuleneb määruse nr 1227/2000 artikli 16 lõikes 1 sätestatud tähtaja soovituslik iseloom asjaolust, et komisjon tunnistas väljaspool tähtaega esitatud teabe vastuvõtmist, et Üldkohus leidis õigesti, et liikmesriik saab ainult taotleda, et pärast tähtaja saabumist esitatud teavet arvesse võetaks ning et komisjon võib sellise taotluse tagasi lükata juhul, kui seetõttu muutub liikmesriikidele lõplike eraldiste kindlaksmääramise otsuse tähtaegne vastuvõtmine võimatuks.

Euroopa Kohtu hinnang

– Vastuvõetavus

42 On tõsi, et väljakujunenud kohtupraktika kohaselt tuleneb ELTL artikli 256 lõike 1 teisest lõigust, Euroopa Kohtu põhikirja artikli 58 esimesest lõigust ja Euroopa Kohtu kodukorra artikli 112 lõike 1 punktist c, et apellatsioonkaebuses tuleb näidata täpselt selle kohtuotsuse kritiseeritavad osad, mille tühistamist nõutakse, samuti seda nõuet konkreetselt toetavad õiguslikud argumendid. Apellatsioonkaebus, mis piirdub Üldkohtus esitatud väidete ja argumentide kordamise või sõnasõnalise ülevõtmisega,

ei vasta nimetatud sätetest tulenevatele põhjendamise nõuetele (vt eelkõige 24. septembri 2009. aasta otsus liidetud kohtuasjades C-125/07 P, C-133/07 P, C-135/07 P ja C-137/07 P: Erste Group Bank jt *vs.* komisjon, EKL 2009, lk I-8681, punkt 131).

43 Samas, kui apellant vaidlustab ühenduse õiguse tõlgendamise või kohaldamise Üldkohtu poolt, võivad esimeses astmes analüüsitud õiguslikud küsimused apellatsioonimenetluses uuesti arutusele tulla. Nimelt, kui apellatsioonkaebuse esitaja ei saaks oma apellatsioonkaebust juba Üldkohtus kasutatud väidete ja argumentidega sel viisil põhjendada, kaotaks apellatsioonimenetlus osaliselt oma mõtte (23. aprilli 2009. aasta otsus kohtuasjas C-425/07 P: AEPI *vs.* komisjon, EKL 2009, lk I-3205, punkt 24).

44 Niisiis seab Kreeka Vabariik esimese väitega täpsemalt kahtluse alla Üldkohtus määruse nr 1227/2000 artiklitele 16 ja 17 antud tõlgenduse. Seega tuleb see vastuvõetavaks tunnistada.

– Põhiküsimus

45 Määruse nr 1227/2000 artikli 16 lõige 1 sätestab enamikus keeleversioonides, et liikmesriigid edastavad komisjonile igal aastal „hiljemalt" 10. juuliks selles sättes osutatud teabe.

46 Ei ole kahtlust, et selline sõnastus annab nimetatud tähtajale siduva iseloomu. Asjaolu, et kolm keeleversiooni – sealhulgas kreekakeelne versioon – sätestavad, et liikmesriigid edastavad komisjonile igal aastal „kuni" 10. juulini nimetatud teabe ei anna sellele artiklile võrreldes teiste keelteversioonidega teistsugust tähendust.

47 Selline tõlgendus on kooskõlas nii määruse nr 1227/2000 ülesehitusega kui ka nimetatud määruse artikli 16 lõike 1 eesmärgiga.

48 Esiteks tuleb nentida, et Kreeka Vabariigi argument, mille kohaselt tuleneb selles sättes ette nähtud tähtaja soovituslik iseloom määruse nr 1227/2000 artikli 16 lõikest 2, põhineb ekslikul eeldusel, et see säte hõlmab ka juhtumit, kus liikmesriik on jätnud komisjonile nimetatud määruse artikli 16 lõike 1 alusel aruande saatmata, kuigi selle sätte sõnastusest ilmneb selgelt, et see hõlmab ainult puudulikke aruandeid, mida ei ole iga aasta 10. juuliks täiendatud.

49 Nimelt vähendab komisjon määruse nr 1227/2000 artikli 16 lõike 2 kohaselt põllumajanduskulude arvestuse kande alusel tehtavat ettemakset, kui vastavalt kõnealuse artikli 16 lõikele 1 liikmesriikide poolt komisjonile esitatav teave on puudulik või kui tähtajast ei ole kinni peetud.

50 Sellest tuleneb, et Kreeka Vabariigi argumendiga ei saa nõustuda.

51 Liiati tuleb märkida, et määruse nr 1227/2000 artikli 16 lõige 2 puudutab põllumajanduskulude arvestuse kande alusel tehtavaid ettemakseid määruse nr 1258/1999 artikli 5 lõike 1 tähenduses ja mitte kindlaksmääratud lõplikke eraldisi.

52 Vastavalt sellele artiklile annab komisjon liikmesriikidele sama määruse artiklites 2 ja 3 osutatud kulutuste katmiseks vajalikud rahalised vahendid ettemaksetena võrdlusperioodil tehtud kulutuste põhjal. Sama määruse artikli 7 lõike 2 alusel teeb komisjon igakuiste ettemaksete kohta otsuse akrediteeritud makseasutuste tehtud kulutuste põhjal. Need ettemaksed tehakse liikmesriigile hiljemalt teise kulutuste tegemise kuule järgneva kuu kolmandal tööpäeval.

53 Selles kontekstis sätestab määruse nr 1227/2000 artikli 16 lõige 2, et juhul kui vastavalt sama artikli lõikele 1 liikmesriikide poolt komisjonile esitatav teave on puudulik või kui tähtajast ei ole kinni peetud, vähendab komisjon ajutiselt põllumajanduskulude arvestuse kande alusel tehtavat ettemakset kindla summa võrra.

54 Järelikult ajendab määruse nr 1227/2000 artikli 16 lõige 2 liikmesriike täpsemalt järgima nende nimetatud artikli lõikest 1 tulenevat aruandluskohustust.

55 Teiseks ei saa nõustuda Kreeka Vabariigi argumendiga, mille kohaselt kinnitab määruse nr 1227/2000 artikli 17 lõike 1 sõnastus kõnealuse määruse artikli 16 lõikes 1 sätestatud tähtaja soovituslikku iseloomu.

56 Vastavalt sellele artiklile rahastatakse tegelikult kantud, tõendatud ja deklareeritud kulutusi sama määruse artikli 16 lõike 1 alusel komisjonile teatatud summade piires.

57 Vastupidi sellele, mida kinnitab Kreeka Vabariik, ei viita miski selle sätte sõnastuses, et komisjon peab tuginema tegelikele andmetele ning võtma arvesse liikmesriikide poolt pärast määruse nr 1227/2000 artikli 16 lõikes 1 sätestatud tähtaja möödumist esitatud parandusi.

58 Vastupidi nähtub nimetatud määruse artikli 17 lõikest 4 sõnaselgelt, et erandina kõnealuse artikli lõikest 1 kohaldatakse trahvi juhul, kui artikli 16 lõike 1 punkti a kohaselt teatatud üldpindala on selle määruse nr 1493/1999 artikli 14 lõike 1 kohaselt liikmesriigile eelarveaasta jaoks tehtud eralduses märgitud hektarite arvust väiksem.

59 Sellest tuleneb, et vastupidi sellele, mida väidab Kreeka Vabariik, ei pea komisjon lõplike eraldiste kindlaksmääramise otsuse vastuvõtmiseks tuginema tegelikule üldpindalale, vaid ainult sellele, millest teda määruse nr 1227/2000 artikli 16 lõikes 1 sätestatud tähtaja piires on teavitatud.

60 Kolmandaks tuleneb eesmärgist, mida määruse nr 1227/2000 artikli 16 lõikes 1 sätestatud aruanne taotleb, et 10. juuli tähtpäeva eesmärk on võimaldada komisjonil liikmesriikidele lõplike eraldiste kindlaksmääramise otsuse tähtaegset vastuvõtmist, mistõttu ei pea ta tuginema muudetud andmetele, mis talle pärast nimetatud otsuse vastuvõtmiseks ette nähtud tähtaja möödumist on saadetud.

61 Sellega seoses tuleb meenutada, et määruse nr 1493/1999 artikli 14 lõiget 1 kohaldades teeb komisjon liikmesriikidele esialgsed aastaeraldused objektiivsete kriteeriumide alusel, milles võetakse arvesse eriolukordi ja -vajadusi ning jõupingutusi, mida tuleb teha kava eesmärke silmas pidades. Selle artikli lõike 2 alusel kohandatakse teise etapina esialgseid eraldusi tegelike kulude ja liikmesriikide esitatud prognoositud kulude alusel, arvestades kava eesmärki ja olemasolevaid vahendeid.

62 Selles kontekstis on määruse nr 1227/2000 artikli 16 lõikes 1 sätestatud kohustuse eesmärk võimaldada komisjonil saada lõplike eraldiste kindlaksmääramiseks vajalikud andmed vastavalt määruse nr 1493/1999 artikli 14 lõikele 2.

63 Niisiis võimaldab ainult määruse nr 1227/2000 artikli 16 lõikes 1 sätestatud tähtaja range käsitus tagada, et liikmesriikidele makstavaid eraldisi, mida algselt antakse ainult ajutiselt määruse nr 1493/1999 artikli 14 lõike 1 alusel, oleks võimalik tähtaegselt komisjoni poolt tegelike kulutuste alusel kohandada.

64 Sellega seoses tuleb märkida esiteks, et määruse nr 1227/2000 artikli 17 lõike 8 kohaselt on viited teatavale eelarveaastale viited liikmesriikide poolt 16. oktoobrist kuni järgmise aasta 15. oktoobrini tehtud tegelikele maksetele ning teiseks, et määruse nr 1258/1999 artikli 7 lõike 2 kohaselt teeb komisjon igakuiste ettemaksete kohta otsuse akrediteeritud makseasutuste tehtud kulutuste põhjal; oktoobrikuu kulutused kantakse oktoobrikuu arvele, kui need on tehtud 1. oktoobrist kuni 15. oktoobrini,

ning novembrikuu arvele, kui need on tehtud 16. oktoobrist kuni 31. oktoobrini. Nimetatud ettemaksed tehakse hiljemalt teise kulutuste tegemise kuule järgneva kuu kolmandal tööpäeval.

65 Neil asjaoludel on selleks, et liikmesriigid jõuaksid teha enne majandusaasta lõppu viimased maksed, mis on seotud määruse nr 1227/2000 artikli 16 lõike 1 alusel teatatud kuludega, ja jõuaksid komisjonilt nende eest kätte saada tagasimaksed vastavalt selle majandusaasta eelarves ettenähtud eelarveridadele vajalik, et liikmesriikide lõplike eraldiste kindlaksmääramise otsus kõnealuse eelarveaasta kohta oleks vastu võetud enne selle eelarveaasta lõppu, seega enne 15. oktoobrit.

66 Selleks et komisjon saaks enne seda tähtaega otsuse nimetatud eraldiste lõpliku kindlaksmääramise kohta vastu võtta ja avaldada, on komisjonil menetluslike nõuete tõttu oluline, et tal oleks teave kõigi liikmesriikide kohta hiljemalt kõnealuse eelarveaasta 10. juuliks.

67 Sellega seoses tuleb meenutada, nagu nähtub määruse nr 1227/2000 artikli 17 lõikest 3, et liikmesriikidele antud eraldiste suhtes on kõigi muudatuste tegemine välistatud. Nimelt saab selle sätte alusel nimetatud määruse artikli 16 lõike 1 punktis c osutatud jooksva eelarveaasta kulutuste täiendava rahastamise taotlusi heaks kiita ainult kasutades summasid, mis jäävad alles pärast seda, kui liikmesriikidele eraldatud kogusummast on lahutatud kõikide liikmesriikide poolt määruse nr 1227/2000

artikli 16 lõike 1 punkti a kohaselt teatatud ja selle sätte punkti b kohaselt deklareeritud summade kogusumma.

68 Eelnevatest kaalutlustest tuleneb, et komisjon ei ole kohustatud võtma vastu andmeid, mis talle pärast tähtaja möödumist on saadetud, kui see võib takistada liikmesriikidele lõplike eraldiste kindlaksmääramise otsuse tähtaegset vastuvõtmist.

69 Sellist tõlgendust ei sea kahtluse alla asjaolu, et komisjon möönis, et liikmesriigi poolt hilinenult esitatud andmete arvessevõtmine tema poolt ei ole täielikult välistatud juhul, kui tegemist on lühiajalise tähtaja ületamisega, ja liikmesriikidele kõne all oleva eelarveaasta kohta lõplike eraldiste kindlaksmääramise otsuse tegemine on võimalik enne 15. oktoobrit.

70 Kõigist eelnevatest kaalutlustest tuleneb, et esimene väide ei ole põhjendatud. Seega tuleb see tagasi lükata.

Teine väide, mis tugineb mitme õiguse üldpõhimõtte väärale hinnangule

71 Käesolev väide jaguneb kaheks osaks.

Teise väite esimene osa, mis tugineb lojaalse koostöö, hea usu ja hea halduse üldpõhimõtete rikkumisele

– Poolte argumendid

72 Kreeka Vabariik väidab, et Üldkohus otsustas vääralt, et komisjon ei rikkunud lojaalse koostöö, hea halduse ja hea usu üldpõhimõtteid, kui ta ei võtnud arvesse Kreeka ametivõimude poolt talle saadetud parandatud andmeid ning lähtus ilmselgelt ekslikest andmetest, kuigi tal oleks olnud piisavalt aega parandatud andmete otsusesse sisseviimiseks.

73 Komisjon väidab omalt poolt, et see argument tuleb vastuvõetamatuse tõttu tagasi lükata, kuna see kordab samu argumente kui esimeses astmes, ilma et tõendaks, mis osas Üldkohtu hinnang ekslik on.

– Euroopa Kohtu hinnang

74 Teise väite esimese osaga väidab Kreeka Vabariik sisuliselt, et lojaalse koostöö, hea halduse ja hea usu põhimõtted oleks pidanud kaasa tooma selle, et komisjon ei oleks esiteks arvestanud talle esitatud ilmselgelt ekslike andmetega ning teiseks selle, et ta

oleks pidanud arvestama parandatud andemetega, kuna tal oli vajalik aeg nende vaidlusalusesse otsusesse sisseviimiseks olemas.

75 Kõigepealt tuleb märkida, et seda tehes püüab Kreeka Vabariik sisuliselt seada kahtluse alla vaidlustatud kohtuotsuse punktides 57 ja 59 Üldkohtu poolt asjaoludele antud hinnangu. Nimelt leidis Üldkohus esiteks punktis 57, et Kreeka Vabariigi ametivõimude 10. juulil 2006 esitatud andmete ekslikkus ei olnud mingil moel ilmne. Teiseks leidis ta punktis 59 sisuliselt, et selleks ajaks kui komisjonile parandatud andmed saadeti, ei olnud tal enam piisavalt aega, et nendega vaidlusaluse otsuse tähtaegselt vastuvõtmiseks arvestada.

76 Sellega seoses tuleb meenutada, et vastavalt EÜ artikli 225 lõikele 1 ja Euroopa Kohtu põhikirja artikli 58 esimesele lõigule saab Euroopa Kohtusse edasi kaevata ainult õigusküsimustes, seega on Üldkohtul ainupädevus tuvastada ja hinnata antud asjas olulisi fakte ning analüüsida tõendeid. Välja arvatud juhul, kui kohtule esitatud tõendeid on moonutatud, ei ole nende faktide ja tõendite hindamine seega niisugune õigusküsimus, mis kuuluks Euroopa Kohtu poolt apellatsiooni korras läbivaatamisele (vt eelkõige 19. septembri 2002. aasta otsus kohtuasjas C-104/00 P: DKV *vs.* Siseturu Ühtlustamise Amet, EKL 2002, lk I-7561, punkt 22, 12. jaanuari 2006. aasta otsus kohtuasjas C-173/04 P: Deutsche SiSi-Werke *vs.* Siseturu Ühtlustamise Amet, EKL 2006, lk I-551, punkt 35, ja 15. aprilli 2010. aasta otsus kohtuasjas C-38/09 P: Ralf Schräder *vs.* Ühenduse Sordiamet, EKL 2010, lk I-3209, punkt 69).

77 Niisiis ei ole Kreeka Vabariik käesoleval juhul tõendanud Üldkohtule esitatud asjaolude või tõendite moonutamist ega isegi sellele osutanud. Seetõttu tuleb teise väite esimene osa vastuvõetamatuse tõttu tagasi lükata.

Teise väite teine osa, mis tugineb võrdse kohtlemise üldpõhimõtte rikkumisele

– Poolte argumendid

78 Teise väite teise osaga väidab Kreeka Vabariik, et Üldkohus otsustas valesti, et komisjon ei rikkunud võrdse kohtlemise üldpõhimõtet, kui ta keeldus talle hilinenult esitatud parandatud andmeid arvesse võtmast.

79 Selle liikmesriigi sõnul on komisjoni käitumine vastuolus võrdse kohtlemise põhimõttega liikmesriikide vahel, kuna nimetatud institutsioon tunnustas meelevaldselt talle teiste liikmesriikide poolt pärast tähtaja möödumist saadetud andmeid.

80 Komisjon väidab omalt poolt, et see argument tuleb vastuvõetamatuse tõttu tagasi lükata, kuna see esitati esimest korda apellatsioonistaadiumis ning see ei maini õigusküsimusi ega põhiasjaolusid, millel see väide põhineb. Teisena väidab ta, et see argument on põhjendamatu.

– Euroopa Kohtu hinnang

81 Esmalt tuleb meenutada, et vastavalt väljakujunenud kohtupraktikale tähendaks see, kui ühel poolel lubataks esitada esimest korda Euroopa Kohtus väide, mida ta ei ole esitanud Üldkohtus, et tal on õigus Üldkohtus arutatud asjaga võrreldes laiendada

kohtuasja ulatust Euroopa Kohtus, kellel on apellatsioonimenetluses piiratud pädevus. Apellatsioonimenetluses piirdub Euroopa Kohtu pädevus esimeses kohtuastmes arutatud väidetele antud õigusliku hinnangu kontrollimisega (vt selle kohta 1. juuni 1994. aasta otsus kohtuasjas C-136/92 P: komisjon *vs.* Brazzelli Lualdi jt, EKL 1994, lk I-1981, punktid 58 ja 59; 30. märtsi 2000. aasta otsus kohtuasjas C-266/97 P: VBA *vs.* VGB jt, EKL 2000, lk I-2135, punkt 79; 29. aprilli 2004. aasta otsus liidetud kohtuasjades C-456/01 P ja C-457/01 P: Henkel *vs.* Siseturu Ühtlustamise Amet, EKL 2004, lk I-5089, punkt 50, ja 18. detsembri 2008. aasta otsus kohtuasjas C-16/06 P: Les Éditions Albert René *vs.* Siseturu Ühtlustamise Amet, EKL 2008, lk I-10053, punkt 126).

82 Niisiis tuleb nentida, et Kreeka Vabariigi väidet, mille kohaselt rikkus komisjon võrdse kohtlemise põhimõtet kui ta võttis vastu teiste liikmesriikide poolt pärast tähtaja möödumist esitatud andmed, ei ole Üldkohtus esitatud.

83 Neil asjaoludel tuleb teise väite teine osa vastuvõetamatuse tõttu tagasi lükata.

84 Seega tuleb teine väide tervikuna vastuvõetamatuse tõttu tagasi lükata.

Kolmas väide, mis tugineb vastuolulisele põhjendusele

Poolte argumendid

85 Kreeka Vabariik väidab, et Üldkohtu põhjendus on vastuoluline, kuna ta kinnitab vaidlustatud kohtuotsuse punktides 25, 36 ja 43 ühelt poolt, et määruse nr 1227/2000 artikli 16 lõikes 1 sätestatud tähtaeg on siduv ning leiab teiselt poolt nimetatud

kohtuotsuse punktis 59, et komisjon võib talle hilinenult esitatud andmeid arvesse võtta, kui tegemist on lühiajalise tähtaja ületamisega ja see ei takista liikmesriikidele lõplike eraldiste kindlaksmääramise otsuse vastuvõtmist.

86 Komisjoni sõnul ei ole vaidlustatud kohtuotsuse põhjendus vastuoluline, vaid vaatleb ühe ja sama loogika taustal üheaegselt õigusaktide nõuetekohast kohaldamist ja lojaalse koostöö kohustusest kinnipidamist seoses kõne all oleva liikmesriigiga.

Euroopa Kohtu hinnang

87 Esiteks tuleb meenutada, et väljakujunenud kohtupraktika kohaselt kujutab küsimus, kas Üldkohtu otsuse põhjendused on vastuolulised, endast õiguslikku küsimust, mida võib sellisena apellatsioonkaebuses tõstatada (vt eelkõige 9. septembri 2008. aasta otsus liidetud kohtuasjades C-120/06 P ja C-121/06 P: FIAMM jt *vs.* nõukogu ja komisjon, EKL 2008, lk I-6513, punkt 90, ning ka 16. juuli 2009. aasta otsus kohtuasjas C-385/07 P: Der Grüne Punkt – Duales System Deutschland *vs.* komisjon, EKL 2009, lk I-6155, punkt 71).

88 Käesoleval juhul kinnitas Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 25, 36 ja 43, et määruse nr 1227/2000 artikli 16 lõikes 1 sätestatud tähtaeg on siduva jõuga.

89 Kreeka Vabariik väidab, et Üldkohus läks vaidlustatud kohtuotsuse punktis 59 vastuollu oma väidetega, leides, et liikmesriigi poolt määruse nr 1227/2000 artikli 16 lõike 1 alusel komisjonile hilinenult esitatud andmete arvessevõtmine ei ole täielikult välistatud.

90 Selle argumendiga ei saa siiski nõustuda.

91 Nimelt tuleb märkida, et Üldkohus nentis vaidlustatud kohtuotsuse punktides 31 ja 32, et määruse nr 1227/2000 artikli 16 lõikes 1 sätestatud 10. juuli tähtpäev määrati kindlaks selleks, et komisjonil oleks vajalik aeg lõplike eraldiste kindlaksmääramise otsuse vastuvõtmiseks ja avaldamiseks enne 15. oktoobrit. Nimetatud kohus leidis samuti vaidlustatud kohtuotsuse punktis 43, et see tähtaeg on liikmesriikide suhtes siduv selles tähenduses, et liikmesriikidel ei ole õigust komisjonilt nõuda, et see võtaks arvesse andmeid, mis talle on pärast nimetatud tähtaja aegumist esitatud.

92 Seejärel sai Üldkohus ilma iseenda väidetega vastuollu minemata vaidlustatud kohtuotsuse punktis 59 kinnitada, et pärast tähtaja möödumist esitatud andmetega arvestamine on võimalik ainult siis, kui tegemist on lühiajalise tähtaja ületamisega, ja see ei takista liikmesriikidele kõne all oleva eelarveaasta kohta lõplike eraldiste kindlaksmääramise otsuse tegemist enne 15. oktoobrit. Nimelt, kui riikidel on kohustus saata komisjonile hiljemalt iga aasta 10. juuliks määruse nr 1227/2000 artikli 16 lõikes 1 osutatud andmed, siis on komisjonil pädevus otsustada, kas ta võtab talle pärast seda

tähtaega saadetud andmeid arvesse, selleks et liikmesriike, kes on sellest tähtajast ainult mõned päevad üle läinud, lõplikust otsusest mitte välja jätta.

93 Seega ei saa Kreeka Vabariigi poolt esitatud põhjenduste vastuolulisust pidada põhjendatuks. Seega tuleb kolmas apellatsioonkaebuse väide tagasi lükata.

94 Kõigist eelnevatest kaalutlustest tuleneb, et ei saa nõustuda ühegi Kreeka Vabariigi poolt oma apellatsioonkaebuse toetuseks esitatud väitega ning seega tuleb apellatsioonkaebus tagasi lükata.

Kohtukulud

95 Kodukorra artikli 69 lõike 2 esimese lõigu alusel, mida kohaldatakse kodukorra artikli 118 alusel ka apellatsioonimenetluse suhtes, on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud.

96 Kuna komisjon on kohtukulude hüvitamist nõudnud ja Kreeka Vabariik on kohtuvaidluse kaotanud, tuleb kohtukulud temalt välja mõista.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus otsustab:

1. Jätta apellatsioonkaebus rahuldamata.

2. Mõista kohtukulud välja Kreeka Vabariigilt.

Allkirjad